

KAZATELNA, KŮR, KLENBA

Opolská Katedrála je příkladem výjimečně krásné, sakrální architektury slezské gotiky. Je postavená z červené cihly, má tři lodě, 60 metrů délky a 26 metrů šířky. Budova je pokryta 25-metrovou, měděnou, šikmou střechou. A její 18 metrů vysoký vnitřní prostor je uzavřen gotickou, hvězdovitou klenbou, podepřenou pěti páry mohutných sloupů. Vzhlédněte na chvíli vzhůru a nechte se uchvátit precizním vzorem klenby, který se formuje – podobně jako v oku kaleidoskopu – do pravidelných tvarů...

Hned pod překrásnou klenbou, v zádni části kolegiáty, se nachází kůr. Po stavebním rozšíření v roce 1914 dnes přitahuje pozornost nejen milovníků dobrého zvuku, ale také mnohých architektonických odborníků. Během této poslední přestavby kůru bylo také vytvořeno nádherné zakončení stropu pod kůrem, které teď připomíná krásný křišťál.

Ještě v roce 1895 při mších věřící doprovázely tóny varhan s 32 hlasy. Varhany, které jsou zde dnes, objednal nezapomenutelný farář naší kolegiáty, kněz Józef Kubis. V roce 1941 je na zakázku zhotovila firma „Rieger“ z českého Krnova.

Během poslední renovace varhan, v roce 1996, byly varhany opět rozšířeny o další sekci – španělské trumpety, čili zvláštní skupinu hlasů, které zní výjimečně silně. Odborníci zdůrazňují, že zdejší varhany díky tomu mají krásný zvuk a vydávají velkou škálu zvuků. Lze na nich hrát romantické, renesanční, barokní i současné skladby. Každý, kdo byl alespoň jednou přítomen na mši v opolské katedrále, moc dobře ví, že z nich zaznívají důstojné, čisté zvuky, které jsou výjimečným doplněním duchovního prožitku.

A pokud se podíváte na druhou stranu svatyně, pak tam – kromě monumentálního, překrásného oltáře – můžete vidět i krásně zdobené kazatelny. Kazatelna se štukovým zdobením, která se nachází na pravé straně hlavní lodi, je zdobena postavou Sibylly držící v ruce štít Ducha svatého a knihy Evangelia se jmény evangelistů. Byla financována komunitou vikářů, a v roce 1805 ji zhotovil v klasicistním stylu vratlavský štukatér Hans Echtler. Stála drobných 1500 tolarů.

Při prohlídce vnitřních prostor kolegiátního kostela se vyplatí si povšimnout dvou jeho elementů. Zaprvé – stanic křížové cesty, které jsou umístěny na stěnách obou bočních lodí a které mají podobu čtrnácti velkých pláten, která v roce 1737 namaloval z Opavy pocházející malíř Jan Jiří de Kont.

Zadruhé – velkorozměrných dvoubarevných obrazů na stěnách, které jsou provedeny velmi zajímavou technikou. Jsou to tzv. sgraffita. Vznikla v 60-tých letech 20. století. Jejich autorem je krakovský umělec Stanisław Szmuc.

Sgraffito je stará technika dekorace stěn, populární především v období renesance. Spočívá v odstraňování určitých fragmentů dřívě nanesených vrstev omítky v jiném odstínu, díky čemu vznikají navržené obrazy. Ty v katedrále jsou úzce spojeny s její názvem: čili s Povýšením svatého Kříže. Znázorňují nalezení Kříže Ježíše Krista, který našla svatá Helena v roce 326 v Jeruzalémě, a s touto událostí spojeným zázračným uzdravením nemocného díky tomu, že se jen dotkl relikvie kříže. Tématem sgraffit na jižní zdi katedrály jsou pak Poslední večeře Páně a svatí a blahořečení spojení se Slezskem – svatý Vojtěch, svatá Hedvika Slezská, blahoslavená Czesława, blahoslavený Czesław a svatý Hyacint (polsky Jacek).

Opravdu a skutečně pocítit atmosféru opolské kolegiáty může jen ten, kdo si v katedrále stoupne na takové místo, z něhož může všechny popisované architektonické prvky a výzdobu interiéru obsáhnout téměř jen jedním, ač dlouhým a panoramatickým pohledem...